

Dankuly Csaba

ÉLET-HALÁL

A HÚGOM

*„Innen esett ki [...]. Vagy ugrott.
A helyszíni vizsgálat, pedig háromszor
is megcsinálták, nem jutott pontos eredményre.”*

Már nem él. Nem történt csoda.
Földet ért. Amíg a levegőben volt,
ha tudjuk, mi történik, még hihettük
volna, hogy valami közbejön,
szárnyai nőnek, megváltoznak
hirtelen a fizika törvényei,
megszűnik a gravitáció, közbelép
Isten, angyal, egy földönkívüli,
vagy a felismerés, hogy az egész csak
egy vita, rossz körülmény
nyomán lecsapódott rémkép,
akármi, ami megállítja, eltéríti,
vagy visszafordítja a folyamatot.
De ilyen csak a kommersz filmekben van.
Elképzelni se merem, mégis valahogy muszáj,
ahogy tíz emelet magasból
belecsapódik az aszfaltba,
roppan, törik, szakad, vérzik,
már nem él. A koporsóban fekvő
elnyugodott, mosolygós arcúra
preparált bábu nem ő, felfoghatatlan,
az mennyire nem a valóság.

AZ ANYÁM

Valamit elejt, nagy
nehezen lehajol,
felveszi, a helyére rakja.
De inkább hagyja,
hogy én vegyem fel,
és rakjam akárhova.
Ideges leszek ilyenkor,
mert olyan, mintha
szándékosan csinálná.
Nem tudom. Utána kihív
az erkélyre, cigivel kínál,
mintha nekem
nem lenne. Mintha
ki akarna engesztelni.

A NAGYANYÁM

Még él. Faltól falig
jár. A házból ki nem.
Már évek óta. S talán még
évekig, akkor még nem lehet
tudni. Kicsi, kicsit eszik. Csipeget
egy kifliből. Leszórja, nem veszi
észre, vagy csak visszafelé jövet.
Kiszór az ablakpárkányra is egy keveset.
Szórhatná a konyhaasztalra,
simán odaszállnának a galambok,
már nem félnek tőle. De ő nem tudja.

A NAGYAPÁM

Még él. Nap mint nap
eljár otthonról. Akkor is, ha
sehol semmi dolga. Olyankor
én ügyelek fel nagyanyámra.

Mikor megjön, sört hoz.
De előbb pálinkával kínál.
Ülünk a konyhaasztalnál,
és többnyire összeveszünk,
mert a nézeteink különböznek.
Apám helyett ő az apám,
kötelességének érzi nevelni.
Mit számít, hogy nem vagyok
már abban a korban.
A cigimből max kettőt ha
slukkol, mert szédül.
Hogy is bírom, kérdi, jobban
tenném, ha leszoknék.
Bólintok, de azért végigszívom.
Töltök még. Figyelmeztet,
ennyi elég volt. Nekem nem.
Rám hagyja. Miután elcsoszog
lepihenni, kihozom a kamrából
a bort. Egyenletesen horkol,
de nem tart félóránál többet,
jó lesz sietni. A szintkülönbséget
persze úgyis észre fogja venni.
De nem szól. Hozza az üveget,
az én poharam teli, a magáét
csak negyedig tölti. És
odakoccintja az enyémhez.

AZ APÁM

Még él. Valahol,
valameddig. Alkesz,
mondják. Nem keres,
én se őt. Pedig én
is alkesz vagyok,
volna közös téma.

A TESÓM

Még él. 5 perccel
fiatalabb nálam.
Vajon 5 perccel
hamarabb fogok meghalni,
így ő 5 perccel később?

ÉN

Még élek. Aztán
meghalok. Mint mindenki.
Ebben az egyben,
a születésen kívül,
mind egyek vagyunk.

A BARÁTNŐM

Él. Több mint húsz
évvel fiatalabb nálam.
Remélem – hihetőbb is –,
hogy hamarabb halok meg.
Ő nem, nem akarja hinni, de azt igen,
hogy jó messze még mindkettőnk halála.

Az apokalipszis lovasai – halál, 2017 (olaj, vászon, 50 x 60 cm)